

La construcció del llac de l'Agulla

CRÀ'NICA SOCIAL. Algues, residus, algun molí·lusc i molt de fang. Això el que hem vist tots les vegades que s'ha buidat el llac de l'Agulla. Però si no fos per la capa llimosa, en el fons de tot hi veuríem una enorme retícula de plaques de formigó, que és el que s'hi estava col·locant en aquesta fotografia de 1972.

Just en aquell punt, la Sèquia es bifurcava en dos ramals, actualment encara destinats al regadiu: el que va a la zona del Poal (a l'oest) i el de la zona del Guix i Viladordis (a l'est). L'agulla era el mecanisme que s'utilitzava per dividir el cabal en dos, i que ha acabat donant nom al lloc. Avui dia l'Agulla és per a la majoria de ciutadans un espai d'esbarjo, però la seva construcció obeïa a motius més pràctics. La infraestructura de la Sèquia, que era gairebé la mateixa d'ençà del seu origen el 1381, abastia una població cent vegades més gran que la que hi havia a Manresa a l'Edat Mitjana. Però quan plovia molt i hi havia esllavissades de fang canal amunt, la ciutat --57.000 habitants el 1965-- es quedava sense aigua durant els dies que durava la reparació.

La construcció del llac, dirigida per l'enginyer manresà i avui gerent d'Aigües de Manresa Josep Alabern, va permetre crear una reserva que en cas d'avaria seria capaç d'abastir la ciutat durant una setmana. També va fer possible regular el consum domèstic i atenuar, per decantació, les variacions en la qualitat de l'aigua. La depuració es complementava a la planta de tractament dels Dipòsits Nous. Per altra banda, tot i que seguien un traçat independent sense passar pel llac, els dos ramals de regadiu també van veure millorar el cabal amb el nou sistema. Els treballs van començar el 1966, però no van acabar fins el 1974, ja que primer es va provar d'omplir la cavitat sense pavimentar. Les filtracions van obligar a tornar-la a buidar d'aigua per tal de folrar els seus 64.000 metres quadrats amb formigó, la qual cosa va multiplicar els costos.

Foto: Enric Berengueras Negre

La imatge mostra el desenvolupament d'aquesta segona fase de les obres, que va consistir a col·locar centenars de plaques rectangulars de formigó armat, encofrades i ben delimitades amb llistons de fusta. Al fons, veiem les instal·lacions del Club de Tennis Manresa i la casa del sequiaire o treballador encarregat del manteniment del canal, que avui allotja el berenador. L'arranjament de l'espai es va completar el 1977 amb la inauguració del parc al voltant del llac. 628 arbres de 20 espècies diferents, que han convertit aquest magatzem d'aigua en un dels indrets més apreciats pels manresans.